

ЕПИГРАМИ.

Какъ! викналь единъ орелъ,
Въ удивление джлбоко,
Като жабата съзрѣлъ
На едно дърво високо.
Ази мисляхъ до тосъ часъ,
Че крилатитѣ, катъ насъ,
Могатъ само да се вдигатъ
И до туга да пристигатъ!
Ами ти, нѣма ли страхъ,
Че ше паднешъ пакъ въвъ прахъ,
Ти, коя си една жаба
Мръсна, безъ крила и слаба!
Какъ стигнѣ тукъ?

— Азъ пълзяхъ!

Това ѣ една поема!
Въвъ нея смисль нѣма,
Но има силна доза
Отъ глупости и проза!
